

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ing. J. Č.**, narozen „X“,
bytem X,
zastoupen JUDr. Dušanem Hebortem, Ph.D., advokátem,
sídlem Marie Pujmanové 2447/9, 434 01 Most,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2019, č. j. 15020/19/5100-41453-711400,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 4. 2019, č. j. 15020/19/5100-41453-711400, se **pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **14 628 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 4. 2019, č. j. 15020/19/5100-41453-711400, kterým bylo v řízení o odvolání J. K. a I. K. změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj, územní pracoviště v Mostě (dále jen „finanční úřad“) ze dne 30. 5. 2018, č. j. 1586081/18/2510-00540-506677, tak, že příklep se neuděluje. Zmíněným rozhodnutím finančního úřadu byl žalobci jakožto vydražiteli udělen příklep k nemovitým věcem vydraženým v rámci exekučního řízení vedeného proti J. K. a I. K., a to k pozemku parc. č. st. „X“, k pozemku parc. č. st. „X“, jehož součástí je rodinný dům č. p. „X“, a k pozemkům parc. č. „X“, „X“, „X“ a „X“, vše v katastrálním území „X“ (dále jen „dražené nemovité věci“). Žalobce též navrhoval, aby soud uložil žalovanému uhradit mu náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím mu bylo upřeno vlastnické právo k draženým nemovitým věcem, ačkoli uhradil dražební jistotu, zúčastnil se oznámené dražby, učinil nejvyšší podání, v dražebním jednání nebyly vzneseny žádné výhrady a jemu byl udělen příklep. Dražby se zúčastnil v dobré víře. Žalovaný pak v rozporu s daňovým řádem změnil rozhodnutí o udělení příklepu tak, že se příklep neuděluje, aniž ke změně tohoto rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky.
3. Žalovaný změnil rozhodnutí o udělení příklepu dle odůvodnění proto, že povinní v daňové exekuci doplatili vymáhanou částku včetně nákladů, a exekuce proto byla zastavena. Dlužníci přitom podle žalobce prvotně v odvolání ani neuváděli důvod, že by exekuce měla být zastavena, když doplacení vymáhané částky provedli až po proběhlém dražebním jednání a po uplynutí lhůty k odvolání. Těžiště argumentace dlužníků v odvolání se týkalo doručování před samotnou dražbou, což žalovaný v Seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 21. 1. 2019 zhodnotil tak, že doručování bylo ze strany správce daně v pořádku. Žalovaný v tomto Seznámení však neuvedl, že se dlužníci domáhali zastavení exekuce.
4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že poté, co exekuce byla zastavena, nelze v jejím provádění dále pokračovat dalšími úkony, tedy ani nelze pravomocně udělit příklep k dražené nemovité věci. Podle žalobce je takovýto postup v rozporu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), když důvody pro změnu rozhodnutí o udělení příklepu stanoví § 223 odst. 4 daňového řádu, podle kterého se o změně rozhodne, pokud v řízení došlo k takovým vadám, že se odvolatel nemohl zúčastnit dražby nebo byl příklep udělen v důsledku porušení zákona při nařízení nebo provedení dražby. Ani jedna z uvedených podmínek pro změnu rozhodnutí podle žalobce nebyla splněna. Žalobce uvedl, že shodně praví § 336k odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) a že dle rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3932/18 „je zřejmé, že *dojde-li v rámci dražby k příklepu, je možnost podání odvolání limitována na shora uvedené případy. Stěžovatel přitom ve své ústavní stížnosti neuvádí, že by došlo k jejich naplnění*“.
5. Dále žalobce poukázal na § 336l odst. 2 o. s. ř., podle kterého vydražitel nabývá vlastnické právo nikoliv ke dni doplacení nejvyššího podání, ale zpětně již ke dni vydání rozhodnutí o příklepu. Účinky rozhodnutí o udělení příklepu nastávají tedy zpětně ke dni dražby, když datum dražby a vydání rozhodnutí se shodují. Důvod neudělení příklepu proto nemohl spočívat v tom, že dlužníci učinili pozdější dobrovolnou úhradu vymáhané částky a následně byla exekuce zastavena. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalovaný podle žalobce rozhodl též v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 3960/2007, podle kterého „...úhradu vymáhaného dluhu v průběhu řízení o výkon rozhodnutí prodejem nemovitosti lze zohlednit pouze v řízení o zastavení (nařízeného) výkonu (zahájeného na návrh nebo i bez návrhu). Jestliže výkon rozhodnutí není zastaven, je provedení dražby v souladu se zákonem, i kdyby byla již vymáhaná pohledávka uhrazena“. Termín „provedení dražby“ podle žalobce zahrnuje proběhlé dražební jednání, nikoli lhůtu od zahájení dražby do právní moci rozhodnutí o udělení příklepu. „Provedení dražby“ ve smyslu dražebního jednání používá i § 223 odst. 4 daňového řádu ohledně omezených důvodů odvolání proti rozhodnutí o příklepu.
7. V závěru žaloby žalobce označil postup dlužníka v daňové exekuci za spekulativní povahy, když prostředky na úhradu vymáhané částky měl k dispozici, ale vyčkával na výsledek dražebního jednání, který následně chtěl zmařit. Proběhlou dražbu potom podle žalobce dlužník nemohl zpochybnit tím, že po provedení dražby učinil dobrovolnou úhradu vymáhané částky, a teprve následně se domohl zastavení exekuce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Přednesl, že výrok napadeného rozhodnutí by měl být posouzen ve světle výsledků žalobcem iniciovaného přezkoumání napadeného rozhodnutí a povahy v jeho průběhu provedených úkonů. Pokud by soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí na základě uplatněných žalobních bodů neobstojí samo o sobě, požádal žalovaný o to, aby soud přihlédl při posouzení jeho zákonnosti také k výsledkům shora popsaného přezkumného řízení.
9. K námitce nesplnění zákonných podmínek pro změnu rozhodnutí o příklepu uvedl, že ke změně rozhodnutí o příklepu přistoupil z důvodu, že v průběhu odvolacího řízení (a tedy před pravomocným udělením příklepu) byla daňová exekuce prodejem nemovitých věcí pravomocně zastavena. Dle žalovaného tak nebyly naplněny podmínky pro další pokračování v zastavené daňové exekuci prodejem nemovitých věcí, v průběhu které by teprve následně došlo k realizaci úkonů majících za následek přechod vlastnického práva k nemovitým věcem na žalobce. Poukázal na to, že § 222 odst. 5 daňového řádu předpokládá v případě dražby nemovité věci naplnění podmínek pro přechod vlastnictví nemovité věci na vydražitele až poté, kdy nabude právní moci rozhodnutí o příklepu. Ustanovení § 336l odst. 2 o. s. ř., na které se ve své žalobě odvolává žalobce, pak sice předpokládá okamžik přechodu vlastnického práva ke dni vydání usnesení o příklepu, avšak výslovně pouze za předpokladu, že došlo k zaplacení nejvyššího dražebního podání a rozhodnutí o příklepu nabylo právní moci. Zdůraznil, že nutnou podmínkou k přechodu vlastnického práva k nemovitým věcem by bylo pravomocné udělení příklepu, k čemuž by mohlo dojít pouze v rámci probíhající daňové exekuce. Takovýto závěr podle něj podporují zmíněná ustanovení a nezpochybňuje jej ani usnesení Ústavního soudu citované žalobcem.
10. Žalovaný se ohradil proti tvrzení žalobce, podle kterého jej v Seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 21. 1. 2019 neseznámil s tím, že se dlužníci domáhali zastavení daňové exekuce. Toto je výslovně zmíněno v bodě 14 Seznámení.
11. Dále žalovaný uvedl, že v přezkumném řízení, ve kterém bylo provedeno dokazování, dospěl k závěru, že rozhodnutí o příklepu bylo vydáno v důsledku porušení zákona při nařízení dražby, což vyplývalo ze zásadních pochybností o řádném doručení klíčových rozhodnutí paní I. K., protože byly naplněny důvody pro jeho změnu ve smyslu § 223 odst. 4 daňového řádu, a výrok rozhodnutí o odvolání tedy obstojí. S tímto závěrem se pak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ztotožnilo rovněž Generální finanční ředitelství, které rozhodnutím ze dne 24. 6. 2020, č. j. 34004/20/7700-10124-050820, zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení.

Replika žalobce

12. Žalobce namítl, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nezohlednil to, že neměl poskytnout ochranu spekulativnímu postupu dlužníků na úkor práv žalobce, který si počínal v dobré víře. Daňovému dlužníku podle žalobce nepřísluší právo opce, zdali proběhlou dražbu nemovitých věcí anuluje vyplacením exekuce, či ji ponechá vlastní nečinností v platnosti. Žalovaný též nesprávně odhlíží od obvyklých účinků příklepu v dražbě. Příklepem dražba končí se závazným výsledkem pro všechny zúčastněné i daňového dlužníka. Okolnosti, které vyjdou najevo po příklepu ve vztahu k daňovému dlužníkovi (např. znalecký posudek na podpis jednoho z manželů na poštovní doručence), již nelze brát v potaz. Dále se žalobce zabývá vznesenou námitkou pravosti podpisu na poštovní doručence s tím, že ji považuje za formální.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že exekuční příkaz na prodej nemovitých věcí (následně dražených nemovitých věcí) ve společném jmění manželů J. a I. K. vydal finanční úřad dne 6. 12. 2017. Po ocenění nemovitých věcí znalcem vydal rozhodnutí o výsledné ceně nemovitých věcí a poté i dražební vyhlášku. Dne 30. 5. 2018 se konala dražba nemovitých věcí, při které nejvyšší podání učinil žalobce, jemuž finanční úřad rozhodnutím ze dne 30. 5. 2018, č. j. 1586081/18/2510-00540-506677, udělil příklep. Proti tomuto rozhodnutí podali včasné odvolání J. i I. K. Před tím, než bylo o jejich odvolání rozhodnuto, došlo ze strany odvolatelů k úhradě celého v daňové exekuci vymáhaného dluhu včetně příslušenství. Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2019, č. j. 290285/19/2510-00540-506677, finanční úřad daňovou exekuci prodejem nemovitých věcí (dražených nemovitých věcí) ve společném jmění manželů J. a I. K. z tohoto důvodu podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu zastavil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci před rozhodnutím o odvolání proti rozhodnutí o příklepu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Podle § 177 odst. 1 daňového řádu, nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu.
18. Podle § 336l odst. 2 věty první o. s. ř. se vydražitel stává vlastníkem vydražené nemovité věci s příslušenstvím, nabylo-li usnesení o příklepu právní moci a zaplatil-li nejvyšší podání, a to ke dni vydání usnesení o příklepu.
19. Podle § 223 odst. 1 daňového řádu se lze proti rozhodnutí o udělení příklepu odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení. Podle § 223 odst. 3 daňového řádu o odvolání rozhodne odvolací orgán tak, že rozhodnutí o udělení příklepu potvrdí nebo změní tak, že se příklep neuděluje. Podle § 223 odst. 4 daňového řádu se o změně rozhodne, pokud v řízení došlo k takovým vadám, že se odvolatel nemohl zúčastnit dražby nebo byl příklep udělen v důsledku porušení zákona při nařízení nebo provedení dražby.
20. Podle § 337h odst. 3 věty první o. s. ř. po vydání usnesení o příklepu nebo usnesení o předražku nelze zastavit výkon rozhodnutí.
21. Podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena.
22. Z citovaných ustanovení vyplývá, že „vydražitel nenabývá vlastnického práva k vydražené nemovitosti při daňové exekuci rozhodnutím správce daně o udělení příklepu ve smyslu § 1114 ObčZ, ale v souladu s § 177 odst. 1 DŘ a § 336l odst. 2 OSŘ se vydražitel stává vlastníkem vydražené nemovité věci s příslušenstvím zpětně ke dni vydání rozhodnutí o příklepu po splnění dvou zákonem stanovených podmínek a to, že rozhodnutí o příklepu nabylo právní moci a vydražitel uhradil nejvyšší dražební podání. Vydražitel nabývá vlastnické právo zpětně ke dni vydání rozhodnutí o příklepu (§ 336l odst. 2 OSŘ).“ (srov. KOSTOLANSKÁ, Eva. § 222 [Speciální ustanovení o dražbě]. In: LICHNOVSKÝ, Ondřej, ONDRÝSEK, Roman a kol. Daňový řád. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 792.)
23. V dané věci není sporu o tom, že rozhodnutí o příklepu, kterým byl žalobci udělen příklep k draženým nemovitým věcem, právní moci nenabylo, k přechodu vlastnického práva k draženým nemovitým věcem na žalobce tudíž nedošlo. Proti rozhodnutí o příklepu podali manželé K. včasné odvolání. V průběhu odvolacího řízení pak manželé K. uhradili v exekuci vymáhanou částku včetně příslušenství, načež finanční úřad daňovou exekuci z tohoto důvodu zastavil podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu a toto rozhodnutí následně nabylo právní moci. Žalobce namítá, že ke změně rozhodnutí o udělení příklepu učiněné žalovaným v napadeném rozhodnutí, tj. tak, že se příklep neuděluje, nebyly splněny zákonné podmínky.
24. Soud s názorem žalobce souhlasí, neboť shledal, že daňové orgány v dané věci nerespektovaly aktuální judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu a svým postupem nepřipustně zasáhly do práv žalobce. V souladu s § 337h odst. 3 věty první o. s. ř. totiž po vydání usnesení o příklepu nelze zastavit výkon rozhodnutí. Soud nevidí důvod, proč by podle tohoto ustanovení v souladu s § 177 odst. 1 daňového řádu nemělo být postupováno i při daňové exekuci, když takovýto postup daňový řád nevylučuje a ani to není v rozporu se základními zásadami daňového řízení; naopak soud považuje za žádoucí, aby se postupy v daňové i civilní exekuci co do zásadních principů pokud možno příliš nelišily.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. V dané věci finanční úřad – tedy ten samý orgán, který vydal usnesení o udělení příklepu žalobci – následně po vydání usnesení o příklepu vydal též rozhodnutí ze dne 20. 2. 2019, č. j. 290285/19/2510-00540-506677, kterým daňovou exekuci prodejem nemovitých věcí zastavil. Toto rozhodnutí bylo v přímém rozporu s § 337h odst. 3 větou první o. s. ř. Žalovaný pak namísto toho, aby jako jeho nadřízený orgán zahájil ve věci přezkumné řízení a toto rozhodnutí o zastavení exekuce zrušil, neboť k projednání věci nebyly dány podmínky řízení, vyjádřil přesvědčení o své vázanosti tímto rozhodnutím. Na jeho základě pak rozhodl o změně usnesení o příklepu tak, že se žalobci příklep neuděluje.
26. Takovýto postup je v rozporu s aktuální judikaturou Nejvyššího soudu i Ústavního soudu. V usnesení ze dne 9. 5. 2017, sp. zn. 20 Cdo 3688/2016, Nejvyšší soud konstatoval, že *„znění § 337h odst. 3 věty první o. s. ř. vyjadřuje zvláštní postavení usnesení o příklepu ve vykonávacím (exekučním) řízení, které je představováno nejen jeho závažností, ale i zájmem na stabilitě poměrů, jež jsou jím založeny. Toto je ještě výrazněji vyjádřeno (a to nikoliv nově, nýbrž dlouhodobě) v ustanovení § 336k o. s. ř. (jehož obdobou je § 223 daňového řádu – pozn. soudu), které umožňuje podat účinně odvolání proti usnesení o příklepu pouze ze zde vymezených důvodů a současně nedává odvolacímu soudu možnost toto usnesení zrušit. Ustanovení § 337h odst. 3 věty první o. s. ř. tak netvoří překážku posouzení existence případných okolností, pro které by výkon rozhodnutí měl být zastaven, ale brání pouze tomu, aby se tak dělo v důlčím řízení o zastavení výkonu rozhodnutí a ponechává prostor na jejich posouzení výlučně řízení o odvolání proti usnesení o příklepu.*
- [...] Odvolací soud by pak za této situace neměl požadovat, aby bylo nejprve rozhodnuto o dříve podaném návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí, nýbrž v rámci přezkumu usnesení o příklepu posoudit dříve podaný návrh na zastavení a v případě závěru o jeho důvodnosti změnit napadené usnesení tak, že se příklep neuděluje a to z toho důvodu, že při dražbě byl porušen zákon (neboť bylo draženo za situace, kdy výkon rozhodnutí měl být zastaven). Obdobně může být postupováno i v případě, kdy sice návrh na zastavení výkonu rozhodnutí byl podán i po vydání rozhodnutí o příklepu, důvody pro zastavení však zde byly již v době dražebního jednání (a soud o nich věděl či alespoň vědět měl). Po právní moci usnesení o tom, že se příklep neuděluje, může být již rozhodnuto o zastavení výkonu rozhodnutí, aniž by se tak již dělo v rozporu s ustanovením § 337h odst. 3 věty první o. s. ř. (což stejně tak platí i pro exekuční řízení).*
- Naproti tomu v případě, že v době dražebního jednání důvody pro zastavení výkonu rozhodnutí naplněny nebyly (typicky v případě zaplacení povinným v době po vydání usnesení o příklepu), pro změnu usnesení o příklepu tak, že se příklep neuděluje (vymezené v § 336k o. s. ř.) nejsou dány a tudíž není ani důvodu. Rozhodnutí o zastavení výkonu rozhodnutí by tak za této situace představovalo obcházení důsledků ust. § 336k o. s. ř.“ (zvýraznění provedeno zdejším soudem).*
27. Tentýž závěr jako v posledním citovaném odstavci byl Nejvyšším soudem zopakován v usnesení ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. 20 Cdo 601/2018, přičemž ústavní stížnost proti tomuto rozhodnutí byla usnesením Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 3932/18, na které poukázal i žalobce, odmítnuta.
28. Takovýto výklad, se kterým se zdejší soud plně ztotožňuje, je v souladu i nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 4072/18, podle kterého v souladu s výše uvedeným platí, že *„s ohledem na právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny je třeba ustanovení § 337h odst. 3 větu první občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013 vykládat ústavně konformně tak, že ačkoliv po vydání usnesení o příklepu není možné zastavit*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výkon rozhodnutí, obecné soudy jsou povinny se v řízení o odvolání proti usnesení o příklepu meritorně zabývat námitkou, že v době dražby existoval důvod pro zastavení exekuce, o kterém exekutor či soud věděl či měl vědět, bez ohledu na to, zda byl podán i návrh na zastavení exekuce. Je-li tato námitka důvodná, je třeba změnit usnesení o příklepu tak, že se příklep neuděluje“ (zvýraznění provedeno zdejším soudem).

29. Soud proto uzavřel, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v rozporu s § 223 odst. 4 daňového řádu považoval za rozhodnou skutečnost, na jejímž základě rozhodnutí o příklepu nebylo možné změnit tak, že se žalobci příklep neuděluje.
30. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
31. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě požádal, aby soud v případě, že dojde k závěru, že napadené rozhodnutí neobstojí samo o sobě, přihlédl při posouzení jeho zákonnosti také k výsledkům provedeného přezkumného řízení. V něm dospěl k závěru, že rozhodnutí o příklepu bylo vydáno v důsledku porušení zákona při nařízení dražby, což vyplývalo ze zásadních pochybností o řádném doručení klíčových rozhodnutí paní I. K., pročež byly naplněny důvody pro jeho změnu ve smyslu § 223 odst. 4 daňového řádu, a výrok rozhodnutí o odvolání tedy ob stojí.
32. Soud pro úplnost dodává, že k navrhovanému postupu nemůže přistoupit, neboť takovýto postup by byl na újmu práv žalobce. Poukázat je navíc třeba i na to, že v přezkumném řízení má být posuzován pouze soulad správního rozhodnutí s právními předpisy. Nelze proto předjímat, že výsledek přezkumného řízení by byl stejný jako při posouzení věci v řízení o odvolání proti rozhodnutí o udělení příklepu. V něm totiž bude v souladu s výše citovanou judikaturou muset být vypořádán návrh manželů K. na zastavení exekuce a rovněž bude mj. muset být zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.
33. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 14 628 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby zástupců žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů zástupců [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč jakožto náhrady za daň z přidané hodnoty, kterou byl povinen odvést původní zástupce žalobce JUDr. Bedřich Hájek z odměny a náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení a náhradu hotových výdajů za úkon právní služby ze dne 28. 8. 2020 nazvaný návrh na pokračování v řízení, neboť jej nepovažoval za účelný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. července 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)